

p/cco/o

รสชาติเล็กจระระหว่างบรรทัด

El mejor lugar del mundo es aquí mismo

ที่ที่ดีที่สุดในโลกอยู่ตรงนี้

ฟรานเชสค์ มิราเยส และกาเร ชันโตส

เขียน

รัศมี กฤษณมิต

แปล

ทดลองอ่าน

ก ร อ ่ า น คื อ ร าก ร ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

“เธอเคยอ่านเจอคติพจน์ทางศาสนาในหนังสือเก่าเล่มหนึ่งว่า
จงมีชีวิตอยู่ในแต่ละวันราวกับมันเป็นวันสุดท้าย”

—ฟรานเชสค์ มิราเยส และกาเร ชันโตส

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

คนเรามีชีวิตอยู่เพื่ออะไร ถ้าคนที่เรารักมากไม่อยู่กับเราแล้ว
เรายังควรมีชีวิตต่อไปหรือไม่ เหล่านี้คือคำถามที่ทุกคนน่าจะเคยถาม
ตัวเองอย่างน้อยครั้งหนึ่ง

แต่คำตอบนั้นย่อมแตกต่างกันออกไปตามประสบการณ์และ
การมองโลกของแต่ละคน

อิริศ ตัวละครเอกของเรื่องนี้ก็พบเจอกับความสูญเสียครั้งใหญ่
จนเธอไม่อยากอยู่บนโลกใบนี้อีกต่อไป โชคดีดีที่เธอพบร้านกาแฟ
แห่งหนึ่งเข้า ความคิดของเธอจึงค่อยๆ เปลี่ยนไปอย่างช้าๆ

ขอเพียงยังมีชีวิตอยู่ ทุกสิ่งอย่างย่อมเป็นไปได้ทั้งนั้น กระทั่ง
ความเจ็บปวดที่ร้ายแรงที่สุดยังเลือนหายไปได้ และอนาคตที่คุณเคย
หวาดกลัวก็อาจจะไม่น่ากลัวอย่างที่คิด

ขอเพียงยังมีชีวิตอยู่ และกล้าใช้ชีวิตตามที่ใจปรารถนา ก็พอ

prcco/o

สารบัญ

ภาค 1 โต๊ะหกตัวของนักมายากล	2
ภายใต้ท้องฟ้าที่ปราศจากความฝัน	3
เมฆที่ผ่านไป	7
ตลับลูกอมของความรักใหญ่	14
โต๊ะแห่งอดีตกาล	19
นักจิตวิเคราะห์หีบแบบพกพา	28
สิ่งที่แย่ที่สุดก็เป็นสิ่งที่ดีที่สุดได้เช่นกัน	33
เมื่อสุนัขแห่งความสุขเลียมือเธอ	42
เสียงสะท้อนแห่งรัก	45
ร้านแบกะดินของเด็ก ๆ	51
ศิลปะไฮกุ	56
สิ่งที่เพิ่มมาและสิ่งที่เหลืออยู่	62
ปัจจุบันที่ไม่รู้จบ	65
เขียนไฮกุแห่งความรักอย่างไร	69
โต๊ะตัวที่หก	73
 ภาค 2 เสียงเดินดึกๆ ของชีวิต	 76
แม่น้ำแห่งความโศกเศร้าที่ไหลลงสู่มหาสมุทร	77
อดีตของใครบางคนคืออนาคตของใครอีกคน	81
สามเดือนสำหรับเรื่องโกหก	84
วันจันทร์ที่ไม่แยจจนเกินไปนัก	88

อาหารคำท่ามกลางแสงแห่งความโชคดี	93
ชิ้นส่วนจากโลกอื่น	97
โกดังแห่งบัญชีที่คั่งค้าง	100
ทะเลแห่งอนาคต	105
เข้าใกล้ปวงเทวดา	109
คืนที่ความปรารถนาสี่ประการเป็นจริง	112
ไม่มีใครกินไอศกรีมในวันที่หิมะตก	118
อดีตนั้นมีกลิ่นของกระดาดเก่า	124
ก้าวข้ามธรณีประตูแห่งความจริง	128
ความสุขคือนกที่รู้จักบิน	134
บรรจุชีวิตลงกล่องเพื่อโยกย้าย	139
การตามหาความสมบูรณ์แบบอันเป็นนิรันดร์	144
ชีวิตคือเส้นทางที่มีความหมายเฉพาะตัว	151
บทส่งท้าย	158
คำขอบคุณ	160
จากผู้แปล	161
เกี่ยวกับผู้เขียน	162
เกี่ยวกับผู้แปล	164

แด่ชานดรา บรูณา
ผู้เป็นเสมือนมนตรวิเศษอยู่เสมอ

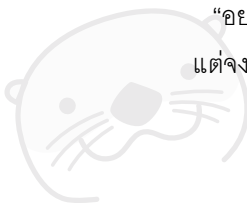
ทดลองอ่าน

“อย่าละเลยที่จะต้อนรับแขกแปลกหน้า
เพราะว่าโดยการกระทำเช่นนั้น
บางคนก็ได้ต้อนรับทูตสวรรค์โดยไม่รู้ตัว”

ฮีบรู 13:2

“อย่าเสียใจที่สิ่งต่างๆ สิ้นสุดลง
แต่จงดีใจว่าสิ่งเหล่านั้นเคยเกิดขึ้น”

แอล. อี. บุร์ดาเคียน

ภายใต้ท้องฟ้า ที่ปราศจากความฝัน

ยามเย็นวันอาทิตย์เป็นช่วงเวลาที่ไม่เหมาะกับการตัดสินใจ
เอาเสียเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเดือนมกราคมที่เมืองทั้งเมืองถูก
ห่อหุ้มด้วยผ้าห่มสีเทาเศร้าหมอง ซึ่งทำให้ฝันทั้งปวงมลายหายไป
จนสิ้น

อิริสออกจากบ้านหลังกินข้าวเพียงลำพังหน้าจอโทรทัศน์ เธอ
ไม่เคยให้ความสำคัญกับการมีคู่เลยจนกระทั่งวันที่พ่อแม่ประสบ
อุบัติเหตุเสียชีวิต อาจเป็นเพราะเธอเป็นคนขี้อายชนิดกลัวไม่หาย
และเห็นว่าเป็นเรื่องเกือบปกติที่เธอ นั้นอายุสามสิบหกปีแล้ว แต่
มีประสบการณ์เรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ เพียงแค่รักแสนบริสุทธิ์ใจที่ไม่ได้
รับการตอบสนอง ได้แต่นัดออกไปเจอกันบ้างเป็นครั้งคราวอย่าง
ไม่ต่อเนื่อง

ตั้งแต่เกิดเหตุการณ์ร้ายแรงครั้งนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างก็เปลี่ยน-
แปลงไป การเป็นพนักงานรับโทรศัพท์ที่แสนน่าเบื่อให้กับบริษัท
ประกันภัยนั้น ไม่มีจุดสัปดาห์ที่แสนอบอุ่นของครอบครัวมาขัดเซย
อีกต่อไป เพราะตอนนี้เธออยู่คนเดียว และสิ่งที่แย่ที่สุดก็คือ อิริส
พลอยสูญเสียความสามารถที่จะฝันไปด้วย

มีช่วงเวลาหนึ่งที่เธอฝันถึงการผจญภัยที่ให้ความหมายกับชีวิตได้ทุกรูปแบบ เธอเคยฝันเห็นตัวเองทำงานในองค์กรเอกชนที่ไม่แสวงหาผลกำไร และมีเพื่อนร่วมงานที่แสนซื่อายเช่นเดียวกับเธอมาตกหลุมรักอย่างหัวปักหัวปำ แถมยังสาบานอย่างเจี๊ยบ ๆ ว่ามันจะเป็นรักนิรันดร์ ทั้งสองจะติดต่อกันผ่านบทกวีอันมีรหัสที่พวกเขาเท่านั้นจะถอดมันได้ ทั้งยังจะทำให้ช่วงเวลาสุดประเสริฐที่พวกเขาจะหลอมรวมกันในอ้อมกอดอันไม่มีที่สิ้นสุดยืดยาวออกไปได้

วันอาทิตย์นั้นเป็นครั้งแรกที่อริสรู้สึกตัวว่าความฝันนั้นก็จบลงแล้วเช่นกัน หลังเก็บโต๊ะอาหารและปิดโทรทัศน์ ความเงียบที่กดทับได้แผ่คลุมอพาร์ตเมนต์เล็ก ๆ ของเธอ อริสรู้สึกหายใจไม่ออกจึงเปิดหน้าต่าง แล้วเธอก็มองเห็นท้องฟ้าสีตะกั่วที่ไร้แก่น

เมื่ออย่างต่ำลงบนถนน อริสรู้สึกแย่มาก ๆ เธอไม่รู้ว่าจะไปที่ไหน แต่ก็รู้สึกได้ว่ามีบางสิ่งบางอย่างที่นำกลัวเฝ้าติดตามเธออยู่เสมอ และชักจูงให้เธอดำดิ่งลงสู่หุบเหว

ย่านที่อริสอาศัยอยู่นั้นว่างโล่งราวกับทะเลทรายเหมือนเช่นทุกวันอาทิตย์ จิตใจเธอก็เช่นกัน เธอก้าวเดินร่าเริงกับหุ่นยนต์ไปยังสะพานที่มีรถไฟสายสั้น ๆ ซึ่งมุ่งหน้าสู่ชานเมืองวังลอคอยู่ข้างล่าง โดยที่ตัวเธอเองก็ไม่ว่าไปทำไม

ลมหนาวหวีดหวิวพัดผ่านเส้นผมของอริสขณะเธอแลมองไปยังจุดที่ฝั่งเหล็กวางรถไฟ ซึ่งดูราวกับแปลเป็นที่สองแสงแวววาว เธอคุนาคิก้า ห้าโมงเย็นแล้ว อีกสักครู่รถไฟสายเหนือขบวนหนึ่งจะแล่นผ่านมา ในวันอาทิตย์จะมีรถไฟวิ่งผ่านมาทุก ๆ ชั่วโมง

อริสรู้ว่าสามวินาทีก่อนรถไฟมาถึง สะพานจะสั่นร่าเริงกับมีแผ่นดินไหวน้อย ๆ และนั่นก็เป็นช่วงเวลาอันเหมาะเจาะที่เธอจะโน้มตัว

ไปหาอากาศสดและปล่อยให้แรงโน้มถ่วงจัดการ เธอจะได้โยยบิน
ในระยะเวลาสั้น ๆ จากนั้นรถไฟก็จะพุ่งมาปะทะก่อนที่ร่างของเธอ
จะถึงพื้นดินด้วยซ้ำ

ทุกสิ่งทุกอย่างจะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ความเจ็บปวดเพียงชั่วครู่
จะเป็นอย่างไรนะหากเทียบกับชีวิตที่เต็มไปด้วยความขมขื่นและ
สิ้นหวัง

เธอเพียงแต่รู้สึกเศร้าเมื่อคิดถึงทุกสิ่งอย่างที่เธอทิ้งไว้เบื้องหลัง
และเธอก็อาจจะสร้างความเดือดร้อนให้กับคนที่โดยสารรถไฟด้วย
การให้บริการคงต้องหยุดชะงักไปสักพัก ขณะที่ร่างไร้วิญญาณ
ของเธอรอการชันสูตรพลิกศพ ยิงดีที่ในวันอาทิตย์มีคนไม่มากนัก
และผู้โดยสารก็มักไม่ค่อยเร่งรีบ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างไม่คาดฝันนี้
จะไม่ทำให้พวกเขาพลาดนัยสำคัญ การคิดเช่นนี้ช่วยปลอบใจเธอได้

ขณะคิดเรื่องเหล่านี้ สะพานก็เริ่มสั่น และเธอรู้สึกว่าร่างกาย
ได้โน้มไปข้างหน้าอย่างเป็นธรรมชาติ ขณะที่กำลังจะหลับตาและ
ยอมรับการร่วงหล่นลงไปอยู่นั้น เธอพลันได้ยินเสียงระเบิดตูมจาก
ด้านหลัง ทำให้เธอต้องหยุดชะงักในทันใด

อีริสหันกลับไปมอง หัวใจเธอหดเล็กลงเพราะความตกใจ
เฉียบพลัน แล้วเธอก็เห็นเด็กชายอายุราวหกขวบเศษ ในมือถือลูกโป่ง
ทั้งพวงที่เหลือจากลูกที่เขาจิ้มให้แตกเพื่อแกล้งให้เธอตกใจ เด็กน้อย
วิ่งหนีลงถนนข้างล่างพลางหัวเราะเอิ๊กอ๊าก

เธอมองตามเด็กชายไป รู้สึกว่ามีเหงื่อเย็นขึ้นอยู่ที่ท้ายทอย
และฝ่ามือ อีริสอยากวิ่งตามไปจับตัวเด็กชายเอาไว้ ไม่ใช่เพื่อจะดูว่า
อย่างที่เด็กน้อยคิด ทว่าเพื่อจะโอบกอด เพราะเจ้าตัวน้อยเพิ่งช่วยชีวิต
เธอไว้

ก่อนที่จะถึงตัวเด็ก ผู้หญิงร่างหนาใบหน้าแดงก็โผล่ออกมาจาก มุมถนนและร้องเรียกเด็กชายว่า

“อั้งเคิล!”¹

เด็กน้อยรีบวิ่งไปยึดตัวแม่ไว้ และมองกลับมาทางอิริสอย่าง หวาดระแวง รวากับกลัวว่าอิริสจะพ้องแม่ถึงความซุกซนของตน

แต่อิริสไม่ได้คิดอย่างนั้นสักนิด เธอเอาแต่ร้องไห้ไม่หยุด เพราะเพิ่งรู้สึกตัวว่าเกือบจะคิดสั้น

เมื่อน้ำตาเริ่มเหือดแห้ง เธอก็สังเกตเห็นร้านกาแฟซึ่งไม่เคยเห็น มาก่อน แม้ว่าจะผ่านมุมถนนตรงนั้นอยู่บ่อยๆ ในทันใด

“คงเป็นร้านกาแฟเปิดใหม่” เธอรำพึง แม้ว่าลักษณะของสถานที่ จะดูไม่เข้ากับสมมติฐานที่เธอคิดไว้เลยก็ตาม

เธอน่าจะเคยเข้าไปในร้านขายเครื่องดื่มสโตร์ไอริชแถวนี้สักร้าน ซึ่งจะว่าไปแล้ว ทุกร้านก็ดูคล้ายกันหมด แต่ร้านนี้ดูเหมือนเป็นของแท้ จึงแตกต่างจากร้านอื่น ด้านในมีโคมไฟสีเหลืองสองดวงห้อยอยู่เหนือโต๊ะ ฝีมือหยาบๆ แบบชนบท น่าประหลาดที่ในเวลาหนึ่งของวันอาทิตย์กลับมี ลูกค้านั่งหนาแน่น

แต่สิ่งที่ดึงดูดความสนใจของเธอมากที่สุดกลับเป็นป้ายที่ติด ไฟกะพริบอยู่เหนือประตูทางเข้า รวากับจะเนิ่นช้าและเรียกความสนใจ จากเธอ อิริสหยุดชั่วคราวและอ่านป้ายด้วยเสียงเบาๆ ว่า

ที่ที่ดีที่สุดในโลกอยู่ตรงนี้

¹ แปลว่า เทวดา

เมฆที่ผ่านไป

นั่นเป็นชื่อที่ยาวมากและแปลกเอากสำหรับร้านกาแฟ ด้วยเหตุนี้เอง อิริสซึ่งเป็นคนที่อยากรู้อยากเห็นโดยธรรมชาติจึงตัดสินใจเข้าไปในร้าน เมื่อผ่านธรณีประตูมาแล้ว เธอไม่เห็นว่ามีลูกค้ายคนไหนเงยหน้าขึ้นมองเธอเลย พวกเขาแทบไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเธอเข้ามา

จะมีก็เพียงชายผมขาวดกและยาว ค่อนข้างสูงอายุ ผู้อยู่หลังเคาน์เตอร์บาร์เท่านั้นที่ทักทายอิริสด้วยรอยยิ้มอันเป็นสัญลักษณ์ของการต้อนรับขับสู้ในแบบสากล

ในบรรดาโต๊ะหกตัวนั้น มีห้าตัวที่มีคนสองคนหรือกลุ่มเพื่อนนั่งคุยกันอยู่ด้วยเสียงที่เบามากจนแทบไม่ได้ยินว่าพวกเขาคุยอะไรกัน

เนื่องจากผู้คนที่ผ่านไปมาในย่านนี้มักเป็นคนที่คั่นหน้าคั่นตากันอยู่แล้ว อิริสจึงรู้สึกแปลกใจที่ไม่รู้จักลูกค้าสักคนในร้าน และในขณะนั้นเองก็พลันมีเสียงเพลงเก่าแก่ของวงเดอะบีเทิลส์ซึ่งเคยเป็นที่ชื่นชอบของเธอสมัยยังเป็นวัยรุ่นดังแว่วมา

And in the end

*the love you take is equal to the love you make...*¹

และในท้ายที่สุด

ความรักที่เธอรับไปย่อมมีค่าเท่ากับความรักที่เธอมอบให้...

เธอยืนนิ่งอยู่ครู่หนึ่งเพื่อฟังเพลงนี้ ซึ่งพาเธอย้อนกลับไปสู่ความทรงจำแสนหวานในอดีต แล้วเธอก็เตรียมก้าวออกจากที่นั่น แต่ชายผมขาวที่อยู่หลังเคาน์เตอร์ทำท่าทางชี้ไปยังโต๊ะว่าง

อีริสไม่กล้าปฏิเสธ

อย่างกับคิดได้ว่าเมื่อฟังดนตรีแล้ว เธอก็ควรจะสั่งอะไรมาดื่ม อีริสจึงนั่งลงที่โต๊ะอย่างว่าง่าย และสั่งช็อกโกแลตร้อนมาถ้วยหนึ่ง

เพลงอันทรงพลังของเดอะบีเทิลส์ ตามมาด้วยเพลงช้า *I'm Your Man* ของลีโอนาร์ด โคเฮน

ขณะยกถ้วยช็อกโกแลตร้อนมาจรมือปาก อีริสรู้สึกดีขึ้นมากในทันใด เธอรู้สึกอบอุ่นท่ามกลางคนแปลกหน้าที่กระซิบกระซาบกันอยู่ในร้านกาแฟแห่งนี้

เธอปิดเปลือกตาลง พลังนี้ก็แปลความหมายเพลงของนักร้อง นักแต่งเพลงจากรัฐควิเบก ประเทศแคนาดา ซึ่งเธอเคยอ่านเจอในนิตยสารว่าเขาเคยเป็นพ่อครัวอยู่ที่วัดพุทธนิกายเซน ก่อนจะกลับคืนสู่เวทีครั้งใหม่ เนื้อเพลงประมาณว่า ถ้าเธอต้องการหมอล ฉันก็จะตรวจตราเธอให้ทุกกระเบียดนิ้ว ถ้าเธอต้องการคนขับรถ เธอก็ขึ้นรถมาได้เลย หรือถ้าเป็นเธอที่ต้องการพาฉันไปเดินเล่น ก็รู้ไว้เลยว่า

¹จากเพลง *The End* (ปี 1969)

เธอทำได้เพราะ...

“ฉันเป็นคนของเธอ”

อริสล้มตาด้วยความตกใจ

เธอคิดว่าได้ยินเสียงทู่หนักของผู้ชายในความคิด แต่ความจริงกลับกลายเป็นว่ามีผู้ชายคนหนึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะของเธอ แล้วก็อยู่ตรงหน้าเธอเอง เขาพิจารณาเธออย่างสนใจ ขณะยกแก้วไว้นบนหลังมือตัวเอง เขาน่าจะอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเธอ แม้ว่าผมสีออกเทาๆ ของเขาจะทำให้เขาดูเป็นผู้ใหญ่กว่าผิวที่สังเกตเห็นได้ว่าไม่มีรอยย่นก็ตาม

สิ่งที่ควรทำคือขอให้เขาลุกไปจากโต๊ะเดี๋ยวนี้ เธอบอกตนเองตามมารยาทพื้นฐานของสังคมก็รู้กันอยู่ว่าหากโต๊ะเต็ม ก็ต้องขออนุญาตผู้ที่นั่งอยู่ก่อนในการร่วมโต๊ะ อย่างไรก็ตาม ก่อนที่จะทำเช่นนั้นอริสอดไม่ได้ที่จะถามด้วยความงงงันว่า

“เธอเอาได้ไง...”

“ว่าเธอแปลเพลงอยู่นะหรือ” เขาพูดด้วยเสียงเดียวกับที่เธอได้ยินขณะหลับตา “มันเป็นเรื่องปกติของที่นี่และโต๊ะตัวนี้”

อริสจึงไปชั่วคราวก่อนที่จะถามว่า “เธอหมายความว่ายังไง”

ทันใดนั้นอริสก็รู้สึกเสียใจที่ใช้สรรพนาม “เธอ” กับเขา แทนที่จะเป็น “คุณ” แต่อะไรบางอย่างในตัวชายคนนี้นับบอกถึงความน่าไว้วางใจ คล้ายกับว่าเขาไม่ใช่คนที่เธอไม่รู้จักโดยสิ้นเชิง

“เราพบกันในสถานที่ที่พิเศษมาก” เขาชี้ไปที่เคาน์เตอร์บาร์ “เจ้าของร้านนี้ไม่ธรรมดาเลย”

อริสเงิบ อีกฝ่ายจึงพูดต่อด้วยเสียงที่เบาว่าเดิมขณะอธิบายว่า “เขาเป็นนักมายากล หนึ่งในนักมายากลที่ดีที่สุดเลยเชียวละ และเป็นคนที่ยังรักโลก ทั้งยังประสบความสำเร็จอย่างมาก แต่เขาก็เกษียณ

มาหลายปีแล้ว”

“นักมายากลหรือคะ” อิริสถาม

“ใช่แล้ว เป็นนักมายากลแบบโบราณ เขาเป็นคนเสิร์ฟ
ช็อกโกแลตให้เธอไงล่ะ”

อิริสประหลาดใจ เธอออกไปยังเคาน์เตอร์บาร์โดยสัญชาตญาณ
และเห็นชายผมขาวผงกศีรษะยืมให้เป็นการยืนยัน เธอสังเกตเห็น
ละเอียดขึ้น และเห็นว่าเขากำลังยุ่งอยู่กับการเช็ดถ้วยหลายแถว
แต่มีบางอย่างในตัวเขาที่พิเศษมาก แม้ว่าเขาทำเรื่องธรรมดาๆ เช่นนี้
อยู่ก็ตาม เธอยังเห็นอีกด้วยการเคลื่อนไหวของเขาไม่เหมือนกับ
คนมีอายุ แต่กลับคล้ายว่าร่างกายของเขารักษาความหนุ่มแน่นของ
ช่วงเวลาที่ดีที่สุดในชีวิตเอาไว้ ต่อให้วัยนั้นถดถอยไป แต่เขาก็ยัง
โดดเด่นเหมือนพวกหนุ่มๆ ในภาพถ่ายโบราณ

ชายหนุ่มผมเทาอธิบายต่อว่า

“ในเมื่อเจ้าของร้านเป็นคนพิเศษ ร้านกาแฟของเขาก็คงไม่
น้อยหน้าไปกว่ากัน โต๊ะแต่ละตัวจึงมีความแปลกที่แตกต่างกันออกไป”

“ยังไงหรือ”

“อาจพูดได้ว่าโต๊ะทุกตัวมีมนตร์วิเศษ”

อิริสแน่ใจว่าคนแปลกหน้าผู้นี้ต้องการจะล้อเธอเล่น รวบรวมผู้ใหญ่
เล่นกับเด็กเล็ก เธอมองแว่นที่เขาสวมไว้ตรงนิ้วหัวแม่มืออย่างตั้งใจ
อิริสรู้จักคนเพียงคนเดียวที่สวมแว่นที่นั่น ซึ่งเขาก็คือพ่อของเธอเอง
เหตุผลแปลกๆ นี้ทำให้เธอรู้สึกผ่อนคลายขึ้นมาในทันใด ยิ่งไปกว่านั้น
จู่ๆ เธอยังรู้สึกอยากให้ชายคนนี้ ผู้ที่มีสำเนียงชาวต่างชาติชนิดๆ ลูกผม
ของเธอขึ้นมา

“อย่างนั้นหรือ แล้วมนตร์วิเศษของโต๊ะตัวที่เรากำลังนั่งอยู่นี้คือ

อะไรกันล่ะ” อีริสถาม

“คนที่นั่งอยู่ในที่ของฉันจะอ่านความนึกคิดของคนที่นั่งฝั่งเธอได้ เพราะฉันจึงรู้ว่าเธอกำลังแปลเพลงของลีโอนาร์โดอยู่”

“พูดเป็นเล่น” อีริสกล่าวด้วยความมั่นใจผิดวิสัยปกติของเธอ “เธอคงจะอ่านจากกริมมีปากขณะที่ฉันฮัมเพลงมากกว่า เลยจะอวดรู้ใส่ฉัน!”

“เธออยากทดสอบอีกสักรอบไหมล่ะ” เขาได้กลับอย่างขันๆ พลางพิงพนักเก้าอี้ “เอาละ ฉันจะบอกให้ว่าตอนนี้เธอกำลังคิดว่าไม่เคยเห็นฉันในย่านนี้มาก่อน เธอกำลังสงสัยว่าฉันมาทำอะไรที่นี่ แล้วฉันเป็นคนที่ไหน เพราะแม้ฉันจะพูดภาษาของเธอได้ดี แต่เธอก็ยังจับโทนเสียงได้ว่ามันฟังดูไม่เป็นธรรมชาติ”

อีริสยอมรู้จักคนในย่านนี้อยู่แล้ว และเขาเองก็รู้อยู่ว่าตนมีลำเนียงต่างชาติ นี่เป็นเรื่องที่สมเหตุสมผล ไม่ใช่มายากแต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม เพื่อไม่ให้เขาผิดหวัง อีริสจึงตัดสินใจใช้หลักเกณฑ์ที่เธอเรียนมาจากคณะวารสารศาสตร์ที่ว่า อย่าให้ความจริงมาทำให้เรื่องราวที่ดีต้องพังไป

เธอหยุดคิดอยู่สองสามวินาที ทุกอย่างอาจเป็นกลลวงของนักต้มตุ๋นมืออาชีพก็ได้

“แน่นอนว่าฉันรู้เรื่องแหวนด้วย” เขาพูดขึ้นในตอนนั้นเอง

“แหวนอะไร” อีริสถาม อ้าปากค้าง พลางรู้สึกงงกว่าชีพจรของเธอเต้นเร็วขึ้น

“ฉันรู้ว่าแหวนทำให้เธอคิดถึงบุคคลอันเป็นที่รัก และเธอกำลังสงสัยว่าฉันยังมีอะไรเหมือนเขาอีกไหมนอกจากแหวนที่สวมอยู่ ฉันรู้ด้วยว่าคนคนนั้นได้จากเธอไปตลอดกาลเมื่อไม่นานมานี้เอง และนั่น

ก็ทำให้เธอเศร้าเป็นที่สุด”

อิริสทำที่เป็นไม่ใส่ใจ เธอหยิบถ้วยช็อกโกแลตร้อนขึ้นมาจิบ
ก่อนจะตอบว่า

“เพราะอย่างนี้ ฉันควรระวังในสิ่งที่ฉันคิดสินะ”

“ฉันไม่ได้พูดอย่างนั้น เธอรู้ไหมว่า ตัวความคิดเองนี่ไม่ได้มี
ทั้งดีหรือร้ายหรอกนะ”

“หมายความว่าไง”

“ตามที่เราศึกษากันมา แต่ละวันเรามีความคิดอยู่ราวหกหมื่น
กว่าเรื่อง ทั้งในแง่ดีและแง่ร้าย มีทั้งเรื่องไร้สาระและลึกซึ้ง เรา
ไม่จำเป็นต้องตัดสินใจ เพราะมันก็เหมือนเมฆที่ผ่านไป แต่เรา
ต้องรับผิดชอบในสิ่งที่เราทำ ไม่ใช่สิ่งที่เราคิด ดังนั้นหากมีความคิดใด
ที่ทำให้เธอปวดร้าว ก็เพียงแค่ปล่อยมันไปว่านี่คือ ‘ความคิด’ แล้ว
ปล่อยให้มันผ่านไปก็พอ”

พูดสินะตาคนนี้ อิริสคิด และถามตัวเองด้วยความอยากรู้ว่า
เขาอ่านใจเธอออกจริงหรือไม่

“ฉันขอตอบเรื่องที่เธอคิดก่อนหน้านี้แหละ” เขาว่าต่อ “เธอเข้าใจ
ถูกต้องแล้ว ฉันไม่ใช่คนแฉะนี้ และไม่ใช่คนประเทศนี้ด้วย บางครั้ง
ฉันก็สงสัยว่าฉันน่าจะไม่ใช่คนของดาวเคราะห์ดวงนี้ ฉันคงเกิดอุบัติเหตุ
และหล่นจากโลกอื่นอันไกลโพ้นลงมาถึงนี้ สมองคงกระทบกระเทือน
อย่างแรงจนจำไม่ได้ว่าฉันมาจากไหน และเพื่อที่จะรู้อดีตของตัวเอง
ฉันก็ต้องคอยจนกว่ายานของฉันจะมารับกลับ”

อิริสแอบหัวเราะอยู่ในใจขณะฟังเขาพูด ถ้าเขาคิดจะจีบเธอ
เขาก็มาถูกทาง เพราะขณะนี้เขาเริ่มจะชนะใจเธอแล้ว

“แล้วอย่างน้อย เธอรู้ไหมว่าตัวเองชื่ออะไร” อิริสถามแทรกขึ้นมา

“ฉันชื่อลูกา”

“เป็นชื่ออิตาลีเหมือนกับสำเนียงของเธอ” อีริสพูดโดยที่ยังไม่ได้บอกชื่อของเธอเอง “มีชาวอิตาลีอาศัยอยู่ที่ดาวเคราะห์ดวงอื่นด้วยเหรอ”

“อะไรๆ ก็เป็นไปได้ทั้งนั้น” เขาตอบด้วยรอยยิ้มเศร้าๆ “แต่ถ้าจะให้พูดอย่างจริงจังละก็ ฉันไม่แคร์นักหรอก ฉันรู้แต่เพียงว่าขณะนี้เธอกับฉันอยู่ที่ร้านกาแฟแห่งนี้เท่านั้น”

อีริสถอนหายใจก่อนที่จะเอ่ยชื่อสถานที่แห่งนี้ด้วยเสียงอันดังว่า “ที่ที่ดีที่สุดในโลกอยู่ตรงนี้”

ทดลองอ่าน

ตบเล็ก มองหารักใหญ่

สิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อเย็นวันอาทิตย์ทำให้อีริสเริ่มต้นสัปดาห์ใหม่ด้วยรอยยิ้มบนริมฝีปาก ทันใดนั้นเธอก็ไม่ได้รู้สึกว่าการต้องไปรับโทรศัพท์ที่บริษัทประกันภัยเป็นเรื่องเลวร้ายนัก เธอเคยชินกับการตอบคำถามเดิม ๆ จนพูดและคิดเรื่องอื่น ๆ ไปพร้อมกันได้

เข้านั้นจึงดูเหมือนสั้นกว่าเคย เมื่อคิดถึงช่วงเวลาที่ยามเย็นกับลูกาในร้านกาแฟที่ไม่เคยคาดฝันมาก่อน

ขนาดงานที่แสนน่าเบื่อก็ยังมีควมลึกลับในตัวมันเอง มันคือสิ่งที่อีริสเคยแปลกใจมานานซึ่งเรียกกันว่า “โอเอซิสที่ปราศจากเสียงเรียกเข้า” หลังจากที่มีสายเข้าตลอดไม่ได้หยุดเป็นเวลาหลายชั่วโมงอยู่ดี ๆ ทุกอย่างก็เงียบกริบในทันใดอย่างไม่มีเหตุผล รวบรวมว่ามีเวลาผ่านมา

โอเอซิสนี้กินเวลาราวสองสามนาที แล้วจอมอนิเตอร์ก็เริ่มกะพริบใหม่จากสายเรียกที่หึ่งไหลเข้ามาอย่างท่วมท้น

เป็นเรื่องปกติที่อีริสจะใช้เวลาเงียบ ๆ ท่ามกลางเสียงอึกทึกเพื่อเปิดดูหนังสือพิมพ์แจกฟรีที่วางอยู่บนโต๊ะสักฉบับ เธอเปิดจากข้างหลังมาข้างหน้า ผ่านหน้าที่เกี่ยวกับโทรทัศน์และกีฬา หลังอ่าน

หัวข้อข่าวสังคม เธอก็หยุดอยู่ที่โฆษณาท้ายหน้าซึ่งเรียกความสนใจจากเธอ

ภาพประกอบของหมาตัวน้อยที่ต้องการผู้อุปการะพร้อมเบอร์โทรศัพท์ด้านล่าง ทำให้เธอหวนคิดถึงความหลังที่แสนเปรมปรีดิ์ มันช่างคล้ายสุนัขพันธุ์ที่เธอเคยรู้จักเมื่อหลายปีก่อนในที่หลบภัยบนภูเขา ซึ่งเธอมีวันหยุดสุดสัปดาห์ที่พิเศษสุดในชีวิต

อีริสขอบคุณเจ้าหมาน้อยบนประกาศที่ทำให้เธอได้ระลึกถึงความหลังซึ่งหลงลืมไปแล้ว ท่ามกลางโอเอซิสในช่วงเวลานั้น เธอหลับตาลง พยายามหวนนึกถึงช่วงเวลาแสนสุขในอดีต

อีริสผู้มีอายุเพียงสิบหกปีได้เดินทางไปเล่นสกีกับทางโรงเรียนสกีวัน เธอขึ้นรถบัสที่เต็มไปด้วยไม้สกีกับรองเท้าบูตตอนตีสาม และไม่รู้สึกอยากจะนอนเลยสักนิด

เธอเล่นสกีไม่เป็น แต่กระตือรือร้นอย่างมากที่จะได้รู้จักหิมะ เธอเคยเห็นหิมะอ่อนนุ่มในเมือง แต่มันไม่เคยจับตัวกันจนแข็งแบบที่ลานสกี นั่นนับเป็นครั้งแรกที่เธอได้เดินทางไปในโลกสีขาวโพลน ทิวทัศน์ของฤดูหนาวทำให้เธอรู้สึกคึกคัก แม้ว่าก้าวแรกๆ ที่เริ่มหัดเล่นสกีของเธอจะจบลงอย่างรวดเร็วก็ตาม เพราะตอนหัดสกีบนลานสกีระดับพื้นฐาน เธอไถลหกล้มหน้าคะมำลงไปบนหิมะ และข้อเท้าแพลง ขณะที่กำลังนอนอยู่บนพื้นสีขาวพิสุทธิ์ อิริสมองเห็นร่างสีส้มร่างหนึ่งเคลื่อนไหวอย่างว่องไวราวกับบินมาหาเธอ

นักกู้ภัยฉุกเฉินมีอายุราวยี่สิบปีต้นๆ ขณะที่เขาโน้มตัวลงมาถามเธอว่าเป็นอย่างไรบ้าง เธอก็รู้ทันที่ว่าชอบชายหนุ่มใบหน้ากว้าง นิดๆ คนนี้ หลังจากถอดรองเท้าบูตให้และจับเท้าอันเย็นเฉียบของเธอ หมุนด้วยความระมัดระวัง แล้วได้ยินเสียงอิริสร้องด้วยความเจ็บปวด เขาก็บอกว่า

“ข้อเท้าเธอคงหัก”

จากนั้นเขาก็อุ้มเธอลงมาข้างล่างที่มีหน่วยปฐมพยาบาลเบื้องต้น อิริสรู้สึกราวกับเป็นเจ้าของเตียงในอ้อมแขนของเจ้าชายในฝันเสื้อสีส้มเมื่อมาถึงข้างล่าง เธอก็ตกหลุมรักชายผู้มาช่วยคนนี้เสียแล้ว

เพื่อนๆ ของอิริสต่างประหลาดใจที่เธอปฏิเสธจะกลับบ้าน ไปรักษาตัวกับหมอในเมือง แต่กลับเลือกใช้วันที่เหลือนอนบนเตียง พ้นชาด้วยผ้าพันแผลชั่วคราวและกินยาแก้ปวดแทน

เช้าวันต่อมาหลังอาหารเช้า เพื่อนๆ พากันถือไม้สกีออกไปเล่นสกีและจะกลับมาในช่วงบ่าย แม้ว่าอิริสจะขยับไม่ได้ และความเจ็บปวดที่แทบทนไม่ไหวก็มาๆ ไปๆ คุจส่ายฟ้าแลบ แต่เธอก็ยังหนาวสั่นอย่างสุขใจ เพราะโอลิวิเยร์ ผู้ที่มาช่วยเหลือเธอนั้นได้

สัญญาว่าจะนำอาหารกลางวันที่มีซूपและขนมปังที่อบเสร็จใหม่ ๆ มาให้

มันเป็นเพียงการแวะเวียนมาในช่วงเวลาสั้น ๆ แต่เธอก็ตั้งตารออย่างแสนจะตื่นเต้นยินดี คงจะจริงอย่างที่เจ้าชายน้อยได้พูดกับสุนัขจิ้งจอกว่า *ความสุขคือความสามารถที่จะรอคอย*

ไม่มีอะไรพิเศษเกิดขึ้นระหว่างทั้งสอง เพราะผู้ช่วยเหลือพยายามรักษาระยะห่างอย่างสุภาพ และเขาก็ไม่ใช่คนช่างพูด แต่อิริสกลับรู้สึกราวกับมีพลังรักธำมเฒ่าเข้าไป

ในวันที่สอง เขาปรากฏตัวขึ้นที่ประตูตอนกลางวัน สวมเสื้อแจ็กเก็ตหนาสีส้ม พร้อมซามซูปในมือ โดยมีหมาน้อยหน้าตาคล้ายกับที่อิริสเห็นในประกาศตามหลังมาด้วย มันวิ่งมาถึงเตียงของเธอแล้วขึ้นมานั่งบนตักพร้อมสะบัดหิมะออกจากตัวมันอย่างแรง

พอเห็นว่าหิมะตกอยู่เต็มตักอิริส โอลิวิเยร์ก็ตกใจและจะเอามือตบให้มันหนีไป

“อย่าเลย ได้โปรด” อิริสวอน “ให้มันอยู่กับฉันอีกสักพักนะ มันหนาวจนจะแข็งอยู่แล้ว”

โอลิวิเยร์มองเจ้าหมาน้อยที่แอบขึ้นไปนั่งตักของผู้ที่ออกตัวปกป้องมันอย่างภาคภูมิใจแล้วนึกขำ

“มันเป็นหมาพันธุ์เล็กสำหรับเลี้ยงไว้ในตัก” เจ้าของพุดยิ้ม ๆ “ฉันจะกลับมารับมันในอีกสองสามชั่วโมงตอนฉันเลิกงานนะ ทำตัวดี ๆ ละ เจ้าฟิลอฟ!” เขาพูดเสริม ก่อนออกไปและปิดประตูที่พุก

อิริสสมปรารถนาเพราะโอลิวิเยร์ต้องกลับมารับเจ้าตัวน้อยของเขา ซึ่งตอนนี้หลับตาและเริ่มกรนเบา ๆ เมื่อคิดถึงมันในเวลานี้ เธอเกือบจะได้กลิ่นของเจ้าหมาน้อยตัวเปียกปอนกระจายไปทั่วห้อง

ร่างเทอะทะของคนคนหนึ่งทำให้สติของอริสกลับมาสู่สำนักงาน
ที่มีสายโทรศัพท์กะพริบเรียกเข้ามามากมาย

“เป็นอะไรไปนะ สะ ไม่เห็นรีงว่ามีสายเข้าหลายสาย” เจ้านาย
ดำหนิ

